

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/53/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417210149
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4417210149.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka v spore žalobcov: 1. E. V., nar. XX.XX.XXXX, 2. Y. V., nar. XX.XX.XXXX, obidvaja bytom L. X., I. XXXX/XX, zastúpení C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. - E., Y. XXXX/XX, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o určenie, že úver je bez poplatkov a bez úrokov, že úverová zmluva je neplatná, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.965,92 eura a o zaplatenie finančného zadost'učinenia v sume 500 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 16. októbra 2018 č. k. 5Csp/61/2017-240, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku II. a výroku IV. o náhrade trov konania z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Nové Zámky) rozsudkom zo dňa 16. októbra 2018 č. k. 5Csp/61/2017-240 pri právnom posúdení podľa § 451 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 52 ods. 1 až 4, § 52a ods. 1, 2, § 53 ods. 1 až 3, § 54 ods. 1, 2, § 34, § 37 ods. 1, 2, § 41 ods. 1 OZ, § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa, konanie v časti o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy č. 8500024875 zo dňa 09.05.2013, uzavretej medzi žalobcami 1 a 2 a žalovaným pre čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom 1 v tejto časti konanie podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil. (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1 a 2 spoločne a nerozdielne sumu 2.465,92 eura v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. (výrok II.). Vo zvyšku súd podanú žalobu zamietol. (výrok III.).

2. O náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol súd podľa § 251, § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, berúc do úvahy tú skutočnosť, že žalobcovia mali v konaní iba čiastočný úspech.

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, tak s poukazom na závery vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť uzavretá medzi žalobcami 1 a 2 ako spoludlžníkmi a spotrebiteľmi a žalovaným ako veriteľom a obchodníkom poskytujúcim nebankové úvery. Predmetný úver nebol poskytnutý na podnikanie, ale na spotrebu. Predmetnú zmluvu preto súd posúdil ako typovú, formulárovú zmluvu, pre ktorú je charakteristické, že jej obsah spotrebiteľa výrazne ovplyvniť nemôžu, pričom ide o zmluvu spotrebiteľskú, spadajúcu pod režim zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a súčasne sa spravujúcu aj príslušnými ust. OZ. Z vyjadrenia žalobcov, ktoré žalovaný v priebehu sporu relevantným spôsobom nespochybnil, mal súd za nesporné to, že vyššie spomínanou úverovou zmluvou bol žalobcom poskytnutý úver v sume 1.207,18 eura, ktorý žalovaný v tejto výške vložil na účet žalobcov dňa 10.05.2013 a žalobcovia doposiaľ žalovanému z titulu úhrady tohto úveru zaplatili spolu sumu 3.173,10 eura, čo takisto žalovaný žiadnym relevantným spôsobom

nespochybnil. Rozdiel medzi týmito dvomi sumami (3.173,10 eura - 1.207,18 eura), t.j. sumu 1.965,92 eura považovali žalobcovia za bezdôvodné obohatenie.

4. Súd zisťoval, či zmluva o revolvingovom úvere č. 8500024875 obsahuje tie esenciálne náležitosti, ktoré jej predpisuje zák. č. 129/2010 Z. z. Po posúdení obsahu tejto zmluvy súd uviedol, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový, nakoľko neobsahuje náležitosti predpokladané ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch. Ročnú úrokovú sadzbu dohodnutú v tomto úvere vo výške 70,02 % je potrebné považovať za neprímerane vysokú v porovnaní s úrokovými sadzbami, za aké poskytovali úvery v tom čase komerčné banky. V roku 2013, t. j. v čase uzavretia danej revolvingovej zmluvy sa úrokové sadzby spotrebiteľských úverov poskytovaných komerčnými bankami pohybovali v rozmedzí 13 % až 20 % za rok. Predmetný úrok, ktorý poskytol žalovaný žalobcom bol na základe tohto porovnania viac ako trojnásobný. Súd takto dohodnutú výšku úroku posúdil ak odporujúcu dobrým mravom. O nedovolenosť a tým aj absolútnu neplatnosť právneho úkonu ide, keď sa právny úkon prieči dobrým mravom (§ 37 ods. 1 OZ). Vychádzajúc z obsahu ust. § 41 ods. 1 OZ súd považoval zmluvu o spotrebiteľskom úvere v časti dohodnutého úroku z úveru za absolútne neplatnú, pričom na túto neplatnosť prihliadol súd z úradnej povinnosti (ex off). Ak teda súd vyhodnotil, že zmluva o úvere je v časti dohodnutého úroku absolútne neplatná, je potom aj RPMN tak, ako je uvedené v tejto zmluve, uvedené v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa. Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch uvedenie nesprávnej výšky RPMN v neprospech spotrebiteľa spôsobuje, že úver je bez poplatkov.

5. Vzhľadom k tomu, že predmetný úver poskytnutý žalobcom 1 a 2 je potrebné považovať za úver bez poplatkov a úrokov, povinnosťou žalobcov bolo vrátiť žalovanému iba to, čo im žalovaný ako úver na základe úverovej zmluvy poskytol. Podľa tvrdenia žalobcov, ktoré žalovaný relevantným spôsobom nespochybnil, žalovaný žalobcom dňa 10.05.2013 poskytol úver v sume 1.207,18 eura, o čom svedčí žalobcami predložený prehľad transakcií. Žalobcovia 1 a 2 zaplatili do 02.11.2016 žalovanému sumu 3.173,10 eura. Vzhľadom k tomu, že zo sumy 3.173,10 eura mali žalovanému žalobcovia zaplatiť iba sumu 1.965,92 eura, pretože úverová zmluva je bez poplatkov a bez úrokov, žalovaný sumu 1.965,92 eura (3.173,10 eura - 1.207,18 eura) prijal bez právneho dôvodu a o túto sumu sa na úkor žalobcov v zmysle § 451 ods. 1, 2 OZ obohatil. Podľa § 451 ods. 1 OZ je žalovaný, ako osoba, ktorá sa na úkor žalobcov obohatila, toto bezdôvodné obohatenie vo výške 1.965,92 eura žalobcom vydať.

6. V súvislosti s premlčaním je na daný právny vzťah potrebné aplikovať ust. § 107 ods. 1, 2 OZ, podľa ktorého je subjektívna premlčacia lehota dvojročná a začína plynúť odo dňa keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí najneskôr za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, tak za 10 rokov odkedy k nemu došlo. Z dokazovania v tomto spore vykonanom vyplýva, že žalobcovia sa o vzniku a výške bezdôvodného obohatenia dozvedeli dňa 02.11.2016, kedy v prospech žalovaného realizovali poslednú úhradu. Dňa 02.11.2016 sa potom žalobcovia subjektívne dozvedeli, koľko zaplatili žalovanému na základe zmluvy, t. j. až týmto dňom zistili, resp. mohli zistiť, o koľko predmetný úver, ktorý je bez úrokov a bez poplatkov vlastne žalovanému preplatili. Od 02.11.2016 do podania žaloby na Okresný súd Nové Zámky, t. j. do dňa 11.05.2017 subjektívna dvojročná premlčacia lehota (odvolací súd poznamenáva, že správne sa uvádza premlčacia doba) neuplynula. S poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného súd prvej inštancie skúmal, či žalobcovia svoj nárok uplatnili aj v rámci trojročnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 OZ. Z prehľadu úhrad realizovaných žalobcami na základe úverovej zmluvy súd zistil, že všetky platby realizovali žalobcovia v období od 05.09.2013 do 02.11.2016, v ktorom období žalovanému uhradili spolu sumu 3.173,10 eura, pričom z tejto sumy žalovaný prijal bezdôvodné obohatenie 1.965,92 eura. Je teda zrejmé, že posledných 26 splátok a časť zo splátky predchádzajúcej týmto 26 splátkam prijal žalovaný už ako bezdôvodné obohatenie. Už časť úhrady splátky vykonanej dňa 03.09.2014 predstavuje bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom k tomu, že žaloba bola v danej veci podaná na súde prvej inštancie dňa 11.05.2017, premlčacia doba podľa § 107 ods. 2 OZ je 3 ročná a žalobcovia to, čo považujú za bezdôvodné obohatenie, začali plniť dňa 03.09.2014 a 26 nasledujúcich splátok bolo realizovaných neskôr po tomto dátume, je možné prijať ten záver, že túto sumu uhradili v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby, pretože od podania žaloby na prvoinštančnom súde, t. j. od 11.05.2017 do splátky realizovanej dňa 03.09.2014 neubehla doba 3 rokov v zmysle § 107 ods. 2 OZ. Vzhľadom na nepremlčanie nároku žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.965,92 eura, súd prvej inštancie takto uplatnený nárok žalobcom aj priznal.

7. Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcami na finančné zadosťučinenie v sume 500 eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, tak žalobcovia 1 a 2 boli plne úspešní pri uplatnení svojho práva v súvislosti s porušením ich spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa, resp. v súvislosti s porušením povinností dodávateľa voči spotrebiteľovi. Súd, ako je vyššie uvedené, skonštatoval porušenie povinností zo strany žalovaného pri uzatváraní zmluvy o revolvingovom (spotrebiteľskom) úvere, ktorá neobsahovala všetky zákonné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. tieto boli uvedené v nesprávnej výške. Keďže žalobcovia ako spotrebiteľia boli v tomto konaní pri uplatnení si uvedeného úspešní, majú právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a zákonom o spotrebiteľských úveroch zodpovedá. Je nepochybné, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá mala charakter formulárovej zmluvy vopred pripravil žalovaný a naformuloval ju tak, že neobsahovala všetky zákonom požadované údaje, čím spôsobil, že táto zmluva je zo zákona bez úrokov a poplatkov. Napriek tomu žalovaný od žalobcov prijal plnenie aj nad rámec ich povinností, čím sa bezdôvodne na úkor žalobcov obohatil. Podľa názoru súdu výška finančného zadosťučinenia 500 eur uplatnená žalobcami v tomto spore je vzhľadom na výšku prijatého bezdôvodného obohatenia prijatého žalovaným vo výške 1.965,92 eura, ktoré zatiaľ žalovaný nevydal a užíva ho, primeraná. V tejto súvislosti súd vychádzal aj z výšky ročného úroku z úveru 70,02 %, ktorý úrok bol vyhodnotený ako dohodnutý v rozpore s dobrými mravmi a v tejto časti bola zmluva vyhlásená za neplatnú. Preto žalobcami uplatnené a zároveň aj im priznané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur, ktoré predstavuje 25 % zo sumy bezdôvodného obohatenia prijatého žalovaným, nie je možné považovať za neprimerané, pretože má zároveň aj satisfakčnú funkciu vo vzťahu k žalobcom a žalovaného má zároveň odradiť od takéhoto konania v budúcnosti.

8. Priznaná suma žalobcom 1 a 2 spoločne a nerozdielne 2.465,92 eura predstavuje súčet priznaného bezdôvodného obohatenia 1.965,92 eura + priznanie finančného zadosťučinenia v sume 500 eur. Aktívna vecná legitímácia žalobcov 1 a 2 rezultuje z tej skutočnosti, že predmetnú spotrebiteľskú zmluvu uzatvorili ako manželia, spoludlžníci. Ich solidarita z titulu manželského zväzku vyplýva z ust. § 145 ods. 2 OZ. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že nesúhlasí s názorom žalovaného v tom smere, že žalobca 2 by mal v tomto spore vystupovať ako spoludlžník podľa § 533 ods. 1 OZ.

9. Vo zvyšku, t. j. v časti, v ktorej žalobcovia žiadali, aby súd určil, že poskytnutý úver je bezúročný a bezpoplatkový, súd žalobu zamietol majúci za to, že vzhľadom k tomu, že sa žalobcovia v tomto konaní súčasne domáhali aj finančného plnenia z úveru, tak na takomto požadovanom určení neexistuje naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c/ CSP. Otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru riešil súd v rámci predbežnej otázky v súvislosti s požadovaným vydaním bezdôvodného obohatenia.

10. Námietky žalovaného v tom smere, že žalobcovia sú zastúpení zástupcom, ktorý opakovane zastupuje účastníkov aj v iných konaniach a že žalovanému nebolo doručené uznesenie o pripustení zmeny žaloby, považoval prvoinštančný súd za nedôvodné.

11. Proti tomuto rozsudku v častiach výroku II. a IV. podal včas odvolanie žalovaný, odvolávajúci sa na ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t. j. poukázal na nesprávne skutkové zistenia a závery a nesprávne právne posúdenie. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil s tým, že o veci rozhodne tak, že žalobu zamietne aj v tej časti, v ktorej bolo žalobe vyhovené. Zároveň žiadal priznať právo na náhradu trov prvoinštančného a aj odvolacieho konania.

12. Ako prvý odvolací dôvod uvádza, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu na strane žalobcov. Súd prvej inštancie rozhodol vecne nesprávne, keď vyhovel žalobe aj ohľadne žalobcu 2, ktorý nie je zmluvnou stranou ani dlžníkom, pričom na jeho úkor ani žiadne bezdôvodné obohatenie vzniknúť nemohlo. Povaha právneho pomeru žalobcu 2 vo vzťahu k žalobcovi 1 a žalovanému vyplýva z obsahu ust. § 533 ods. 1 OZ tak, že spoločne a nerozdielne je iba zaviazaným spoludlžníkom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 25 Cdo 2715/2000.

13. Ako druhý odvolací dôvod uplatnil námitku voči posúdeniu premlčania, pretože žalobca 2 vstúpil do konania až dňa 11.09.2018, pričom žalobca 1 podal žalobu na OS Nové Zámky dňa 11.05.2017. Uvedené znamená, že všetky platby zahrnuté do bezdôvodného obohatenia sú v prípade žalobcu 2 premlčané uplynutím subjektívnej premlčacej doby (2 roky), ak boli uhradené pred 10.09.2016. Ak

bezdôvodné obohatenie pozostáva z jednotlivých čiastkových plnení (úhrad), potom sa každé plnenie (splátka) premlčuje v samostatnej premlčacej dobe. Uvedené znamená, že všetky úhrady realizované žalobcami pred 11.09.2018 sú premlčané v rámci objektívnej 3-ročnej premlčacej doby a všetky úhrady realizované pred 11.09.2015 sú zasa premlčané kvôli uplynutiu 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby. Nesprávne právne posúdenie námietky premlčania po stránke skutkovej a aj právnej je dôvodom nesprávneho rozhodnutia súdu.

14. Ako tretí odvolací dôvod uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru v tom smere, že zmluva je neplatná z dôvodu neprimeranej výšky úrokovej sadzby, čo je v rozpore so zákonom. Ak súd prvej inštancie bol schopný určiť, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi (čo bolo dôvodom posúdenia úverovej zmluvy ako neplatnej v danom prípade), potom logicky mal určiť od akej hodnoty (výšky úroku) dochádza k rozporu s dobrými mravmi. Takéto určenie bude korešpondovať s ust. § 42 OZ a zároveň bude spĺňať aj podmienku oddeliteľnosti od ostatného obsahu, pretože ak ide určiť hranicu, kde rozpor nastal a kde nie, tak potom tým súd zároveň vyjadruje vlastné právne posúdenie o tom, v akej časti sa dohoda o úroku považuje ešte za platnú (tam, kde rozpor s dobrými mravmi nie je) a kde už platná takáto dohoda o úrokoch nie je. Poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 321 Cdo 45/2013 zo dňa 26.10.2015. Zmluva o revolvingovom úvere č. 85000 je zmluvou úverovou, ktorá sa riadi ustanoveniami Obch. zákonníka. Vzhľadom k tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, vzťahujú sa na ňu aj ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia OZ o spotrebiteľských zmluvách. Súd neposudzoval zmluvu (výšku úrokov) podľa príslušného zákonného ustanovenia, ale namiesto toho odkazuje na priemerné úrokové sadzby bánk. K takémuto kroku ho zákon neopravňuje. Vyslovenie neplatnosti celej úverovej zmluvy odporuje zákonu aj z toho dôvodu, že ak si strany výšku úroku nedohodnú, podľa zákona nejde o neplatnú zmluvu, pretože v takom prípade by mal dlžník platiť len úroky požadované bankami. Výška odplaty za poskytnutý úver bola upravená podľa § 53 ods. 6 OZ, pričom pri posudzovaní obdobných prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých finančných prostriedkov a lehotu splatnosti. Tu poukázal na obsah rozhodnutia KS v Banskej Bystrici č. k. 14Co/1016/2014 zo dňa 30.03.2016.

15. Ako štvrtý odvolací dôvod žalovaný uviedol priznanie nároku žalobcom 1 a 2 na finančné zadosťučinenie, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti považuje sa predčasné. Rozhodnutie je v tejto časti v rozpore s ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., pretože systematickým a jazykovým výkladom tohto ustanovenia (§ 3 ods. 5 cit. zákona) je možné dôjsť k tomu záveru, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak si žalobca úspešne uplatnil nárok z porušenia práva a povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie práva musí vychádzať z právoplatného rozhodnutia. Kým takéto podmienky nie sú splnené, žiadne právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ nemá. Uvedený názor podložil obsahom rozhodnutia NS SR sp. zn. 6 Cdo 389/2015. V čase vyhlásenia napadnutého rozsudku uvedené podmienky splnené neboli, pretože žiadne právoplatné rozhodnutie o porušení ustanovení na ochranu spotrebiteľa neexistovalo. V rozsudku absentuje odôvodnenie aké konkrétne právo bolo porušené v prípade každého zo žalobcov 1 a 2.

16. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedli, že odvolaciemu súdu s poukazom na slovenskú rozhodovaciu činnosť súdov všetkých inštancií navrhujú, aby potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s otázkou pripustenia žalobcu 2 do konania nielen z pohľadu ochrany spotrebiteľov, ale takisto aj z pohľadu občianskeho práva. V prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR sp. zn. III. ÚS 413/2013, NS ČR sp. zn. 30 Cdo 4366/2007, NS SR sp. zn. 5Cdo 121/2009). Pri posudzovaní platnosti spotrebiteľskej zmluvy sa všeobecné súdy musia zaoberať celkovou vyváženosťou práv účastníkov zmluvy a vychádzať z princípu ochrany spotrebiteľa ako jedného z kľúčových princíпов občianskeho práva. Opačný postup vedie k porušeniu práva na spravodlivý proces zaručený čl. 46 Ústavy SR (rozhodnutie KS v Trenčíne sp. zn. 4Co/93/2017, KS v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/39/2016 a KS v Prešove sp. zn. 20Co/111/2014). Zákon teda nevyžaduje pre vznik práva na finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

17. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) pri zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.

1 CSP a contrario) následne dospieť k tomu záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých výrokoch II. (vyhovujúci) a IV. (o náhrade trov konania) podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

18. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

19. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami stranou sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v zákone. Výkladom tohto ustanovenia treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri riadnej nožnej interpretácii nevyplývajú a napokon tiež len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť vyvedené. Právo (strany sporu) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Súd je povinný rozsudok odôvodniť spôsobom zakotveným v ust. § 220 ods. 2 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúceho z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy SR, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces.

20. V prejednávanej veci vzhľadom na uvedené je možné ustáliť, že súd prvej inštancie v súvislosti s koncipovaním odôvodnenia napadnutého rozsudku nepostupoval dôsledne v zmysle vpredu citovaných zásad, čo sa prejavilo v tom, že niektoré zo zaujatých právnych záverov nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a tým pádom pôsobia predčasne, resp. súd vychádzal zo zjednodušených záverov, čo stavia napadnutý rozsudok do rozporu s treťou vetou § 220 ods. 2 CSP, ktorá hovorí o „presvedčivosti“ odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

21. V súvislosti s konštatovaním súdu o neprimeranosti RPMN obsiahnutého v predmetnej zmluve o revolvingovom úvere, je potrebné uviesť, že odôvodnenie rozsudku postráda akékoľvek konkrétne údaje o výške RPMN a takisto aj údaje v tom smere z akého dôvodu má byť takto určená výška v neprospech spotrebiteľa, keď nie je možné zistiť, aká pripadá do úvahy správna výška RPMN a či táto bola určená vo vyššej alebo nižšej hodnote oproti správnej výške RPMN, tak, aby bolo možné prijať záver, či je to na prospech alebo v neprospech spotrebiteľa.

22. Pokiaľ ide o časť odôvodnenia napadnutého rozsudku vzťahujúcu sa na dohodnutú úrokovú sadzbu z úveru vo výške 70,02 %, ktorú súd pri aplikácii ust. § 41 ods. 1 OZ a § 37 ods. 1 OZ vyhodnotil za odporujúcu dobrým mravom (§ 3 ods. 1 OZ), a preto v tejto časti považoval zmluvu, v ktorej bol dohodnutý úver za neplatný právny úkon, tak potom sa mal v rámci odôvodnenia zaoberať určením hranice pokiaľ z dojednaných 70,02 % takýto rozpor s dobrými mravmi neexistuje a následne aj tým od akej výšky z dojednaných 70,02 % takýto rozpor existuje a z toho vyvodíť právne následky. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že samotná neplatnosť dojednaní úrokov v rámci zmluvy o úvere ešte nespôsobuje

neplatnosť tejto zmluvy ako celku, pričom veriteľ má v takomto prípade právo na obvyklé úroky. Pri posudzovaní dôvodnosti dojednaných úrokov (ich výšky) mal postupovať súd v zmysle § 53 ods. 6 OZ a súčasne aj prihliadať na finančnú situáciu spotrebiteľa a mieru zabezpečenia jeho záväzku, ako aj objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Dôvodom pre nové znenie ust. § 53 ods. 6 OZ účinného od 01.07.2016 bolo to, že má ísť o spresnenie ukazovateľa, z ktorého sa vychádza pri posudzovaní primeranosti odplaty za poskytnutý úver. Odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie práve s poukazom na ust. § 41 OZ nevyhlásil celú úverovú zmluvu za absolútne nesprávny úkon, ako tvrdí v podanom odvolaní žalovaný, ale iba v časti dohodnutého úroku, ktorá je oddeliteľná od ostatného obsahu úverovej zmluvy, a to s poukazom na ust. § 37 ods. 1 v spojení s § 41 OZ, pre rozpor výšky úroku (odplaty) s dobrými mravmi.

23. Pokiaľ ide o posudzovanie začiatku plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby, je potrebné považovať odvoláciu námietku žalovaného v tom smere, že ak bezdôvodné obohatenie pozostáva z jednotlivých čiastkových plnení (splátok), potom každé plnenie (splátka) sa premlčí v samostatnej dobe vzhľadom na podanie žaloby na prvoinštančnom súde, za dôvodnú. Spôsob počítania subjektívnej premlčacej doby, tak ako ho zvolil prvoinštančný súd, odvolací súd nepovažuje za správny.

24. Na margo odôvodnenia finančného zadost'učinenia pre žalobcov 1 a 2 v sume 500 eur odvolací súd poznamenáva, že bude povinnosťou súdu prvej inštancie, aby sa v ďalšom konaní z hľadiska právne - argumentačného a aj s poukazom na štandardne platnú judikatúru v tejto oblasti vysporiadal s odvolacou námietkou žalovaného, t. j. či priznanie tohto nároku je podmienené existenciou právoplatného rozhodnutia konštatujúceho porušenie práv a povinností spotrebiteľa, alebo nie. V prípade zaujatia negatívneho stanoviska súd aj náležite odôvodní, za predpokladu priznania určitého finančného zadost'učinenia, aké konkrétne práva boli porušené na strane žalobcov 1 a 2.

25. Odvolací súd považoval za nedôvodené odvolacie námietky žalovaného ohľadne nesprávneho posúdenia aktívnej legitímácie na strane žalobcov 1 a 2 zo strany súdu, resp. že počítanie počiatku subjektívnej premlčacej doby (jej začiatok) na strane žalobcu 2 sa musí odvíjať od iného dátumu (neskoršieho) ako v prípade žalobcu 1.

26. V kontexte týchto dôvodov odvolací súd rozhodol o podanom odvolaní žalovaného, ako o čiastočne dôvodnom, tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

27. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený

osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).